

OLAFIN PENTU- PÄIVÄKIRJAT

Kissoja ja kantarelleja

*Kirjoittanut Helena Waris
Kuvittanut Mirjami Manninen*

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Copyright © 2025 Helena Waris, Mirjami Manninen ja
Kustannusosakeyhtiö Otava

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-50701-7

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2025

1.

– *Hei Olaf, haluaisitko* sinä ryhtyä kantarellikoiraksi? Tyttö kysyi ja katsoi lukemansa kirjan yli lattialla pötköttelevää valkoista koiranpentua. – Tässä kirjassa kerrotaan, että koirat oppivat helposti auttamaan kantarellien etsinnässä. Eikä se ole kiinni siitä, onko kyseessä metsästyskoira vai laumanvartija niin kuin sinä. Koiran hajuaisti on tarkka, rodusta riippumatta.

Olaf havahtui koiranunestaan ja nosti päätään. Se ei tiennyt mikä ihme kantarelli oli.

– Pian niitä taas nousee. Sitten testaan teidän nenät, Tyttö totesi päättäväisesti.

Nousivatko ne kantarellit jostakin? Olaf ihmetteli ja katsoi Tyttöä kysyvästi, mutta tämä jatkoi jo lukemista kirjaansa uppoutuneena.

– Olaf hei, kantarelli on sieni, pörheäkarvainen kissa Aragorn naukaisi hiljaa Tytön sängynpäädyistä. – Tokihan sinä tiedät mikä sieni on, etkö tiedäkin?

– Kärpässienien tiedän ainakin, Olaf myönsi. Sellaisia kasvoi maatalan pienessä metsikössä.

– Kärpässienet ovat myrkyllisiä.

– Jotkut sienistä todella ovat myrkyllisiä. Mutta monet sienet ovat syötäviä. Kantarellit ovat Tytön suurta herkkua. Poika ei niistä niinkään välitä, mutta kyllä hänkin käy niitä keräämässä.

– Minkä näköisiä ne kantarellit ovat? Olaf kiinnostui.

– Voin näyttää sinulle, Aragorn sanoi ja hypähti alas sängyltä. – Seuraa minua.